

Μαντρὲν συνέγινε τὴς ἱστορίας του.

Μέσ' στὶς καπέλλες αὐτὴς ἦταν καὶ ἡ Γιαννούλα Ρυθόν, ποὺ τὴ θεοφοῦσαν ὡς τὴν πύθωνα καὶ τὴν πύθωνα καὶ τὴν πύθωνα καὶ τὴν πύθωνα...

Καὶ σὲ μὰ στιγμή, λαίοντας ἕνα ποτήρι γεμάτο κρασί, πλησίασε τὸ λήσταρχο καὶ τὸν ἔλεγε, δείχνοντάς του τὸν πατέρα της:

— Κύριε, ὁ πατέρας μου ἀπὸ δὴ μ' ἔχει ἀρῆσει νὰ διαλέξω μόνη μου τὸ σὺγγό μου. Ὡς τώρα δὲν μπόρεσα νὰ τὸν βρῶ. Σήμερα ὁμοῦ βρῆκα ἐσάς. Μείνετε λοιπὸν ἔδω καὶ πιετέ αὐτὸ τὸ ποτήρι τὸ κρασί ποὺ σὰς προσφέρω γὰρ τοὺς ἀγαθόνους μας...

Ἡ Γιαννούλα εἶπε μεγάλη βαθεῖα μάτια. Τὸ κρασιτὸν μέρος τοῦ κρασιῆς της ἦταν κεντημένο μὲ φρασκὰ λουλουθία. Ἐνας λευκὸς γαζῆς περιέβαλε τὸ λαμπὸ της, πλασιώνοντας τὴν λαμπρὴ φρεσκάδα τοῦ νεανιστοῦ της προσώπου, ποὺ ἦταν κατακόκκινο.

Ὁ Μαντρὲν, ξαφνιασμένος, ἔκανε πίσω ἕνα βῆμα. Ὅσοι τὸν περιτοίχιζαν φηδύριζαν κατάπληκτοι. Μία μικρὴ φωνάκια τῆς Γιαννούλας τὴν τράβηξε ἀπ' τὸ μαντί καὶ τῆς φηδύρισε στ' αὐτὴ:

— Μὰ εἶσα τρολλή, Γιαννούλα!

Ὁ πατέρας ὁμοῦ τῆς νέας, ποὺ τὴν ἄκουσε, τῆς ἀπάντησε:

— Ὄχι, μικρὴ Μαργκό... Καὶ ἐγὼ ἐγκρίνω τὴν ἐκλογή τῆς κόρης μου καὶ ὁ σύντροφός μου Μαντρὲν θὰ μείνῃ μαζί μας.

Ὁ Μαντρὲν πήρε τότε στὰ χέρια του τὸ ποτήρι ποὺ τὸ ἔφωσε ἡ νέα, ἐνὶ τὰ μεγάλα τὸν μάτια πετούσαν φλόγες. Φαινόταν σὺν νὰ ἔτρεψε, σὺν νὰ δίσαζε νὰ ἀπορασθῆ. Καὶ σὲ μὰ στιγμή ἔφερε τὸ γερὸ τὸ χερί σου τὸ μεσποῦ του, σὺν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ἀπ' αὐτὸ κλάτο σύννεφο.

Οἱ σύντροφοί του, ποὺ τὸν παρακολούθουν μετὸ βλέμμα, εἶδαν τὸ διαταγμὸ του. Καὶ τότε, ὁ Σαιν-Πιέρ, ὁ ἱεραρχὸς του, τοῦ εἶπε:

— Ἐ! κατεπίστα, δὲν φαντάζομαι νὰ παντρευθῆς καὶ νὰ αἰψώσης ἔδω, ἐγκαταλείποντάς με!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ὁ Μαντρὲν ἔνοιωσε τὸ μωλοῦ του νὰ γυρῆ. Ἀυτὸς, ὁ ἀνθρώπος τὸν μεγάλου ἀποφάσεων, ποὺ τὴς πραγματοποιοῦσε ἀμέσως, στέκταν τώρα ἀναποφάσιτος καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κίνη. Ὡ! τί ὄρασι ποὺ θὰ ἦταν τὸ ξεκούρασμα σ' αὐτὴ τὴ γαλήνια βοήθεια χώρα. Ὑστερ' ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας, κοντὰ στὴ γοητευτικὴ αὐτὴ νέα!... Ὡ!... νὰ παραστήσῃ ἐπιτέλει τὴν ζωὴ αὐτὴ τὸν ἀπέλειπτον ἀγώνων καὶ τὸν κινδύνων!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε τὴς σκέψεις αὐτὴς ποὺ τὸν ἔοηθιναν, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στοὺς συντρόφους του... Εἶδε τὸ ἀγαπητικὸν ὄφθαλμο... Εἶδε κατόπιν τὸ βλέμμα τοῦ ἱεραρχοῦ τοῦ ποὺ φαινόταν περιφρόνησι, ἐτοιμὸ νὰ ξεασπῆ... Εἶχε μεγάλῃ εὐθύνη ἀπέναντι τὸν συντρόφου του ὁ Μαντρὲν... Αὐτὸς εἶχε παραστήσει τοὺς περισσότερούς ἀπ' αὐτοὺς στὴ ζωὴ ἐκείνη... Εἶχαν παραστήσει τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν!...

Ὁ Μαντρὲν δὲν ἐμύλιωσε πιά... Κυττοῦσε μπροστὰ του μὲ σθονεμὸν βλέμμα... Ἐνοιώσε τὸν ἐπιτομὸν ἔοθμο νὰ ξεασπῆ σὲ λυγμούς...

Ἐξαίτια, μὲ μὰ ἀπότομη κίνησι, παραμείνει δὲν ὄσους τὸν περιετοίχιζαν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, φωνάζοντας:

— Κινδύνος, συντρόφοι!... Στ' ἀλλοῦ σὰς!...

Ὁ λαθροεμπόρι τὸν ἀκολουθῆσαν ἀμέσως, γιατί εἶχαν καὶ αὐτοὶ ἀκούσει τὸν ἦχο ἐνὸς αἰλῶ... Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου, ποὺ τοὺς ἔδινε ἕνα συντροφὸς τους, τὸν ὅποιον εἶχαν ἀρῆσει γιὰ σκοπὸ ἔξω... Μόλις ἔφτασε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ὁ Μαντρὲν ἔστεψε μὲ τὸ χερί του στὴ Γιαννούλα, ποὺ τὸν κίταζε ἀκίνητη καὶ ξαφνιασμένη, ἕνα φίλημα...

Κι' ἐξαφανίστηκε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, φηδύριζοντας:

— Ἐνας ληστής δὲν μπορεῖ ποτε νὰ παντρευθῆ!...

Ἀλίως ἡμέρες μετὰ τὰ Χριστούγεννα, ἡ ὄμορφη Γιαννούλα, μὴ μορῶντας νὰ ξεράσῃ τὸν ὄμορφο λήσταρχο, κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι, ὅπου πέρασε ὅλη τὴ ζωὴ της, προσευχομένη γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀγαπημένου της.

ΔΑΪΤΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ

Γιὰ ἰδέες, κινὰ μου, τ' ἄνθη σου πὸς εἶνε μαρμαμένα. Ἡ παγωνιά τὰ μάρανε καὶ ὁ ἔρωτας ἐμένα. Τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια σου τρέχονε σὺν τῆ (θρῶσι) καὶ ὁ μπαζεβάνης τὰ ζητᾷ λουλουθία νὰ ποτίσῃ. Στ' ἀρῆνω τὴν καλὴ νυχτιά, πέσε καὶ ἀποκομῆ (σου) καὶ στ' ἀνειροῦ σου νὰ μὲ δῆς σπλάβο καὶ δου (λευτῆ) σου. Ἀνάθεμα τῆ μάνα σου ποὺ ὄ ἔκανε ἀνάρπαστα δὲ σ' ἔμαθε τὴ λεβεντιά νὰ περπατοῦμε ἀντάμα.

ΠΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὶς παραλιακὲς πόλεις τῆς Ἰταλίας ἡ λειτουργία τῶν Χριστογέννων ἀρχίζει τὰ μεσάνυχτα.

— Ἐνας κανονοβολισμὸς ἀπὸ τὰ προβόλαια τοῦ λιμενῶς ἀναγγέλλει στὴν πολιτεία τὴν χαρισμένη εἰδησὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀμέσως ἀρχίζουν ἡ κωμικὴ νὰ χτυπᾶνε, ἡ σιρῆνες τῶν πλοίων νὰ σφριάζουν καὶ τὰ πολεμικὰ νὰ εἰσέρχονται κανονοβολισμοῦς.

— Στὴ Βενετία καὶ στὴ Νεάπολι μάλιστα ἐπιτραπεί ἔθιμο, σύμφωνα μὲ τὸ ὅτιοι, ἀμέσως μετὸν κανονοβολισμὸν, ἡ γυναῖκες σπάζουν διάφορα πῆλινα ἀγγεῖα εἰς ἐνδείξειν χαρᾶς.

— Ὡς ἐπίσημο Χριστουγεννατικὸ φαγητὸ οἱ Ἰταλοὶ ἔχουν τὰ ψάρια καὶ προπᾶντον τοὺς σοφούς καὶ τοὺς κεφάλους. Ἐνα μάλιστα ἀπ' τὰ ψάρια αὐτὰ τὸ κρημνὸν τὸν οἰκογενειακὸ Χριστουγεννατικὸν Λένδρο, ὅπου καὶ τὸ ἀρῆνον ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας.

— Στὴ Σουηδία καὶ γενικῶς σ' ὅλες τὴς βόρειες χώρες τῆς Εὐρώπης, τὰ Χριστογεννα γιορτάζονται μὲ ἑξαφρετικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ ἐπιδημητικότητα.

— Μετὰ τὴ νυχτερινὴ λειτουργία, ἡ οἰκογένεια συγκεντρώνονται τραγῆρο ἀπὸ ἕνα πελώριο καὶ φαντασμαγορικὸ Χριστουγεννατικὸ Λένδρο, ἀπὸ ἔλατο, οἱ κλάνοι τοῦ ὁποῖου εἶνε κατὰφοροι ἀπὸ ποικιλοχρῶμα φρούς, διάφορα ἄνθη, ἀπὸ μῆλα, ἀβλάδια καὶ πορτοκάλια.

— Κατὰ τὴν διαφροση τοῦ φαγητοῦ, διάφοροι ὄμοιοι ἀπὸ οἰκογενειακοὺς φίλους ἐπισκέπτονται τὰ γινώστα τοὺς σπιτία καὶ λένε τὰ κλάματα μαζὲ!...

— Στὴ Λυτὴν Εὐρώπῃ καὶ προπᾶντον στὴ Γαλλία, τὰ Χριστογεννα, θεωροῦνται ὡς ἐορτὴ τῶν παιδιῶν. Ἀπὸ πολὺ πρῶτ, τὴν ἡμέρα τῆς παραμονῆς, ὄμοιο νέων περιτρεχῶν τὰ σπιτία καὶ τὰ κατιστήματα, κρατῶντας διουοῖματα φάντης μὲ τὸ θεῖο Βρέφος καὶ ψάλλοντας διάφορους ἕθιμους.

— Στὴ Ρωσία, ἐπὶ τὸν αὐτοκρατορικὸν καθεστῶτα, τὰ Χριστογεννα γιορτάζονται μὲ μεγάλῃ ἐπισημότητα. Σήμερα ὁμοῦ μὲ τὸ Σοβιετικὸν καθεστῶς δὲν ἐορτάζονται σχεδὸν καθόλου. Ὅστόσο στὴ βόρειο Ρωσία διατηροῦνται ἀκόμα τὰ παλαιὰ ἔθιμα. Ἡ κωμικὴ τῶν ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, κλοῦν χαρισμένα τοὺς χριστιανούς στὴ θεῖα Γέννησι. Καὶ πηγαίνουν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, διασχίζοντας τὴς ἀέραντες γιουσιμένες στεπέτες.

— Στὴν Ἀγγλία, οἱ νέοι ποὺ ψάλλουν τὰ κλάματα, σπνῆθζων νὰ κρατοῦνε στὰ χέρια τοὺς καὶ ἀπὸ μὰ μοικιᾶλα οὐίσου μὲ τὸ ὅτιοι κάθε τόσο δροσίζων τὸ λάγγυγα τοὺς!

— Ὡς ἐπίσημο Χριστουγεννατικὸ φαγητὸ οἱ Ἀγγίλοι ἔχουν τὰ ψάρια καὶ ἰδίως τοὺς κυπρίνους, μαγειρευμένους «ἀ-λά-μουσινεῖς».

— Μετὰ τὸ φαγητὸ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας κόβει τὴ Χριστουγεννατικὴν πῆτα, ποὺ βρισκεται κἀτω ἀπὸ τὸ Χριστουγεννατικὸ Λένδρο. Καθὼς μοιράζει δὲ τὰ κομμάτια τῆς στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, δίδει καὶ δέχεται ἐγκαρδιεῖς εὐχές.

— Στὴ Γερμανία τὸ Χριστουγεννατικὸ Λένδρο δὲν λείπει ἀπὸ κανένα σπιτί. Εἶνε πάντοτε κατὰφοροι ἀπὸ τεχνιτὸ γινῖν, λαμπράδες, χρυσεὶς κορδέλλες καὶ μῆλα. Στὴν ζωγραφὴν τοῦ τοποθετεῖται ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως, ἔργο ζωγραφικῆς.

— Κἀτω ἀπὸ τὸ Λένδρο βρισκεται τὸ Χριστουγεννατικὸ γλάκιωμα, ποὺ σπνῆθζω εἶνε μὲ πῆλιωρα ἐπιτόγκια. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ κόβεται τὸ γλάκιωμα, ἐνὶ τὰ παιδάκια τῆς οἰκογενείας ψάλλων τὸν ἕθμο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

— Στὴν Ἀμερική, ἀπὸ νωρὴ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστογεννων κλείνουν ὄλα τὰ καταστήματα καὶ μόνὸ τὰ κέντρα ἀναμνηστῆς μόνον ἀνοικτά. Ἡ στρατιωτικῆς μουσικῆς, διασχίζοντας τοὺς δρόμους πανάζων διάφορα ἐμβατήρια.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ ὡς Χριστουγεννατικὸ φαγητὸ προτιμοῦν τοὺς διάφορους. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μοιράζει διάφορα δῶρα στοὺς οἰκείους του, ποὺ εἶνε περιτυλιγμένα κατὰ πολὺ ἀξιοπεριεργὸ τρόπο.

— Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστογεννων οἱ Ἀμερικανοὶ διοργανώνουν σπνῆθζως μεγάλους ἀθλητικὸς ἀγῶνες.

— Ἀπὸ τοὺς τρεῖς Μάγους τῆς Γεννήσεως, ἐκεῖνος ποὺ προσέφερε τὸ χρυσάρι στὸ θεῖο Βρέφος λεγόταν Μελχὶορ καὶ ὁ ζωγράφου τὸν παρέστησαν ὡς σεβάσιμους γέροντα μὲ μαζικὴ ἄσπρα μαλλιά.

— Ὁ δεῦτερος, ποὺ ἐπέσφερε τὸν λίβανον, λεγόταν Γιάσπαρ καὶ ἦταν ἕνας ὄμορφος καὶ ἀμοσῆτακος νέος.

— Ὁ τρίτος ἦταν ὁ Βαλτάσαρ, ποὺ ἐπέσφερε τὴν σμύνα καὶ ἦταν ἕνας ἐψηλόςομοιος, μελαχροινὸς καὶ σοβαροὺς ἄνδρας.

— Κατὰ τὸν μεσαιῶνα στὶς ἐκκλησίες τῆς Λυτῆς Εὐρώπης ἐγίνονταν ἀναταραστᾶσεις τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.